

MANEKI NEKO

MISDAADROMAN

Ghislaine Bergen

Eerste druk 2024
Tekst © Ghislaine Bergen

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda
ISBN 9789493366039 | NUR 332

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Gedumpt! Tussen graftakken. Alsof er geen betere plaats op de wereld bestond. Voor geld, zijn geld kocht men de wereld. Wat was dan het probleem? Zijn slechte start in het leven? Goed, hij was geen heilige geweest tijdens zijn jeugd, maar had er zijn straf voor gehad. Net zoals pa en die vlooienbal achteraf de rekening mochten betalen. Duur en exclusief. Zonder verpinken had hij hen gegeven waarom ze vroegen. Het was de schuld van de broers. Zij hadden hem geleerd wat het leven te bieden had, zolang je maar niemand deelgenoot maakte. Hij had hun lessen uitgebuit.

Proloog

'If you're as poor as I'm, then you got nothing to lose.'

Zorgkundige Laura Maes, verzorgster van dienst, bleef alsmaar aan die woorden denken, terwijl ze beter haar aandacht op het werk toespitste. Ze kende de man nog niet, daarvoor was ze niet lang genoeg in dienst, maar voor haar bleef hij de man van de wijze woorden. Ze begreep hem. Gehuld in een Corduroybroek die de sporen van menselijk verval scherp aftekende, een vormloos T-shirt en daarop een vaal houthakkershemd, waren geloofwaardig. Maar anderzijds snapte ze niet hoe hij met aan elke vinger een knots van een gouden ring, arm kon zijn. Dat gaf zijn wijze woorden een dubbele bodem.

Nadat ze de koffie had geserveerd, besloot ze zich even terug te trekken in het kantoortje van de hoofdverpleegster. Daar kon ze de bewoners van rusthuis Het Mussenhof echt leren kennen. Hun medische gegevens, de omringende familieleden maar vooral hun gezicht. Gewapend met een dampende kop koffie en een koekje zette ze zich neer aan de bureautafel. Voor ze zich over de informatie boog, bond ze haar dikke zwarte krullen bijeen in een elastiekje. Haar kapster ging eerdaags weer zeuren over uitvallende haren, maar dat deerde haar niet.

Het koekje was op, haar kopje koffie bijna leeg toen een roffel op de kantoordeur weerklonk.

'Kom maar binnen,' zei ze in de veronderstelling dat het mogelijk een of ander familielid van een bewoner kon zijn. Meestal hielp een andere zorgkundige hem of haar verder. Maar er kwam niemand binnen en ze las door. Dossier na dossier. Ze moest alles uit het hoofd leren, wilde ze geen flaters slaan. Veel van de bewoners waren mensen die hun hele leven in het buitenland hard gewerkt hadden. Enkel van de man van de wijze woorden vond ze niets. Geen mapje, geen papiertje, niks. Alsof hij niet bestond.

Toen hoorde ze een vreemd geluidje achter haar rug. Normaal mocht men tijdens de werkuren daar niet komen. Maar nu Janina Strauven, de hoofdverpleegster er niet was, had ze haar kans gegrepen. In gewone omstandigheden was het rond dit uur zo druk, dat bijspijkeren onmogelijk was. Al haar collega's deden het. Dus waarom zou zij het dan niet doen. Als nieuwkomer had ze redenen te over. Op drie dagen tijd, iedereen bij naam en toenaam kennen leek haar bijzonder moeilijk. Haar laatste slokje koffie was koud geworden. Ze vond koude koffie vies. Net zoals ze aanrakingen in haar rug niet wist te smaken. Ze wilde de bureaustoel draaien, maar ze kreeg er geen beweging in. Te laat merkte ze de plasticfolie over haar gezicht. Haar handen maakten ongecontroleerde bewegingen in de lucht, sloegen in het wilde weg zonder iets te raken. Nee, gilte haar lijf. Ze vocht. Lucht had ze nodig. Langzaam brak het verzet. Toch zag ze de kans schoon om achter zich te grijpen en voelde ze droog pikkerig lang haar.

Het laatste wat ze voelde.

Grauwgrijze wolken, troosteloze straten en nergens een beschikbare parkeerplaats. Morgane Saenen vloekte hardop. Vandaag te laat komen zou haar goede reputatie als jongste rechercheur geen goed doen. Een unieke kans als deze werd haar geen tweede keer geboden. Een eer om ervaring op te doen bij de beste inspecteurs. Waar kon dat beter dan bij het Santiago team dat bekendstond als een elite team. En daar mocht zij met haar zevenentwintig lentes een carrière uitbouwen. Tegen een opportuniteit als deze zei niemand “nee”. Daar stond de kerk, eindelijk. Het GPSsysteem in haar wagen deed het de laatste tijd niet naar behoren. De garagist vond echter geen abnormaliteiten en had niets veranderd. ‘Kuren,’ zie hij laconiek, ‘en bij veelvuldig gebruik gaan die wel over.’

Ze keek naar de parkeerplaats vlak voor de deur van een uit glas en staal opgetrokken gebouw en ontdekte een opsporingsbericht, een poster van Childfocus en een boodschap van algemeen nut op de deur.

Snel keek ze in de spiegel en lachte naar haar beeld, niet uit ijdelheid eerder uit bezorgdheid over haar uiterlijk. Goed voor de dag komen vond ze belangrijk. Alles leek in orde. Ze knipoogde guitig naar zichzelf, pakte haar handtas van de bijzitplaats, plaatste parkeerkaart op het dashboard en stapte uit. Klaar voor de vuurdoop. Ze had uiteindelijk haar Ferrari thuisgelaten en de voorkeur gegeven aan de onopvallende BMW, hoewel ze graag met de bolide had gepronkt. Maar een inspecteur met een dergelijke auto zorgde onvermijdelijk voor geroddel, zowel bij collega’s als bij de bevolking, en ze had helemaal geen behoefte om zich telkens weer te moeten rechtvaardigen of uit te leggen hoe ze zich een dergelijke auto kon veroorloven.

Ze sloot de wagen af met een lichte druk op de sleutel.

Tien stappen verder opende de deur automatisch. Een licht grijs tapijt dempte haar voetstappen. Hoge smalle ramen hielden de depressief makende natuur buiten. Aan de receptiebalie werd ze vriendelijk onthaald en begeleid tot bij de groene deur. Vanaf daar stond ze er alleen voor, vermoedde ze. De deur schoof open en op haar netvlies verschenen getinte ramen van het plafond tot aan de vloer. De verlichting was helder en warm, geaccentueerd door vrolijk stemmende lichtgele muren en een hoogpolig tapijt.

Een boom van een kerel stapte naar haar toe en bleef op een meter afstand staan.

‘Johannes Bosmans,’ zei hij.

‘Morgane Saenen, aangenaam.’

Ze schudden handen. Ondanks haar meter tachtig voelde ze zich klein en nietig tegenover deze rijzige kerel. Ze huiverde licht als haar inviel dat hij waarschijnlijk de kleine kale vlek op haar kruin kon zien. Geen leeftijdsverschijnsel, het resultaat van een beginnersfout bij de politie toen ze bij de interventiedienst werkte en de sociaal economische inspectie begeleidde. Bij het betreden van een bouwwerk had ze zich misrekend en was ze tegen een balk met uitstekende stalen pinnen gelopen, wat haar zes hechtingen en een kale vlek opleverde. Toch wilde ze haar haren niet altijd in een pony. Daarom had ze ervoor gekozen om haar dikke steile haren los te laten hangen. Maar dat verborg zelden de kale plaats, hoe klein die ook was.

Ze volgde Johannes die op een chocoladekleurige deur aanklopte. ‘Binnen,’ hoorde ze een diep mannelijke stem.

Ze betraden het kantoor en voor een seconde hield ze haar adem in.

Wat een prachtige man. Licht getaande huid, veel te lange haren naar haar smaak, maar dat lijf was om bij weg te dromen. Mateo Santiago, haar bekend uit de media waar hij geregeld in verschijning trad.

Toen ze zich aan elkaar hadden voorgesteld, ging hij de ronde tafel klokgewijs af. ‘Dit zijn Marc Bonnarens en Alex Vanbreukelen,’ zei hij, en hij liep door naar het einde van de tafel waar een zwartharige vrouw zat.

‘Gitta Gerben,’ zei hij. Dat was de vrouw wiens plaats zij zou innemen.

‘Ze worden steeds jonger Mats,’ sneerde Gitta minachtend, ‘dan kunnen ze zich omhoog neuken.’

Morgane verschoot van de grove ongemaneerde wijze waarop de vrouw haar chef aansprak. Maar vooral Santiago’s reactie verbaasde haar. Hij snoof maar zei geen woord, terwijl hij haar met een licht handgebaar te kennen gaf dat hij haar reactie veroordeelde. Dat zag Morgane ook aan zijn gelaatsuitdrukking. Overal klonk er licht gegrinnik.

‘Troost je kind, buiten onze Mats is er niemand nog beschikbaar. Lex is van mij,’ zei Gitta met samengeknepen ogen.

Morgane kreeg er koude rillingen van. Er werd gelachen en gescandeerd. ‘Go Gitta go.’ Werden alle nieuwkomers zo begroet?

‘Het is niet mijn bedoeling om echtbreker te spelen, inspecteur Gerben. Het kan mijn carrière schaden en dat is iemand anders zijn echtgenoot me heus niet waard,’ antwoordde Morgane koel. Inwendig verwenste ze het mens met haar grove manieren.

‘Ach snotneus. Dat zeggen ze allemaal tot ze de kans krijgen. Voor een beter betaald postje zijn de beentjes snel gespreid.’

‘Heb jij die ervaring gemaakt, Gitta?’

De draai om haar oren van Gitta had Morgane niet zien aankomen. Ze stond op het punt te reageren, maar ze beperkte zich tot een ijzige glimlach. Dit grof wijf verdiende geen repliek. Weerwerk tegen een hogergeplaatste was niet echt ondoenbaar, maar niets is zo energieverblindend als zinloze discussie. Ze gebruikte haar kracht liever voor dienstbaarheid aan de burger.

Santiago vond echter wel dat Gerben haar boekje te buiten was gegaan en hij nam haar ruw bij de arm en dirigeerde haar de gang op waar zijn stem doorheen bulderde.

Toen Gitta weer binnenkwam, was haar gezicht rood van woede. Met samengeperste lippen greep ze haar handtas, autosleutels en na een vluchtige groet naar haar man was ze de deur uit.

Morgane rook een bijtend parfum toen ze haar passeerde en zag toen dat er waarschijnlijk meer dan een kind op komst was in het gezin Vanbreukelen. Doorheen het raam zag ze even later de brutale vrouw zich moeizaam in haar wagen hijsen en ze kreeg spijt dat ze de vrouw geen klap had verkocht, spijt dat ze haar leergierigheid niet had ingetoomd en spijt dat ze deze post had aangenomen. Maar zoals altijd kwam spijt na de zonde. Het was te laat.

Ze zag twee interventiewagens vertrekken en hoopte dat ze de kans zou krijgen zich te bewijzen wie ze was en waar ze voor stond.

Toen ze zich omdraaide, keek ze in de pretoogjes van Mark Bonnarens.

‘Nogal een ontvangst,’ zei hij en knipoogde.

‘Wat moet ik daarop zeggen? Die oorveeg vond u blijkbaar vermakelijk,’ sneerde ze, terwijl ze op de bureautafel van Gitta ging zitten.

Mark lichtte de hielen. Als het hier zo aan toeging, stonden haar nog flink wat verrassingen te wachten. De grootste was wellicht de kakofonie van muziek. Alle iPhone en Smartphones gingen tegelijkertijd over, enkel die van haar zweeg in alle toonaarden. Alex en Mark haalden hun fototoestellen uit de grenen kast. Mateo worstelde zich in zijn jas terwijl hij telefoneerde. Morgane waagde zich niet in zijn buurt, al kon hij waarschijnlijk een helpende hand gebruiken. 'Meekomen,' zei Mateo.

Verscholen onder zwaar afhangend groen lag Tuinwijk 6. De blauwachtige regen deed een zielige poging de kleurloosheid te doorbreken. Dit weer paste beter in oktober dan in mei. De Tuinwijk bestond hoofdzakelijk uit eentonig grijs beton met een troosteloze uitstraling. Enkel het twee verdiepingen hoge rode bakstenen huis met zadeldak contrasteerde met het grijze beton. Vooraan op het gazon bij een grote vrachtwagen halfvol gevuld met afvalzakken, keken twee gemeentewerkers met afgrijzen naar de woning.

Vlak voor de vrachtwagen stonden een man en een vrouw over een koffer gebogen.

‘Johannes en Pascal doen het buurtonderzoek, zodat we straks weten wie en wat hier heeft gespeeld. Marc, jij maakt foto’s buiten.

Alex, jij volgt ons naar binnen,’ commandeerde Mateo.

Morgane volgde haar nieuwe chef.

De man bij de koffer gaf haar een witte kiel en schoenbeschermers

‘Chris Buyschaart, patholoog en mijn vrouw Dorien Vanbrabant, antropologe,’ stelde hij zich voor.

‘Morgane Saenen, nichtje van Pascal,’ antwoordde ze en ze keek wat beschaamd naar haar voeten. Ze kon de witte kiel toch niet in het openbaar aantrekken.

‘Als je hier komt werken, kind, nooit een rokje aandoen,’ adviseerde Chris vaderlijk bezorgd. ‘Kruip maar in de zwarte bestelwagen.’

Een aanbod dat Morgane niet afsloeg. Eens ze haar witte kiel aan had, nam de innerlijke spanning bij haar toe. Haar hart bonkte in haar keel.

Wat er ook te vinden is, hoe spooky het er ook uitziet, je gaat niet over je nek, want daar zitten ze op te wachten. Na haar bemoedigend zelfgesprek stond ze enkele minuten later naast Mateo. Een gemeentewerker passeerde met vuilniszakken in zijn handen. De stank die de man vergezelde, was penetrant. Uit veiligheidsoverweging nam ze haar zakdoek, spoot er wat deo op en hield die voor haar mond.

Ze hoestte door het sterk luchtje.

Mateo ging haar voor het huis binnen.

Hoe kon een mens zo leven? Stapels huisvuilzakken vulde een vierkante ruimte. Een rat schoot over haar voeten voorbij. Ze rilde. Als hoofdinspecteur had ze veel dingen gezien en geroken, maar dit sloeg alles.

‘Geen wonder dat er stapels klachten over dit huis binnengekomen zijn bij de wijkpolitie,’ zei Mateo, terwijl ze door de kamer stapten.

Een gemeentearbeider passeerde haar met achter zich aanslepend een blauwe koffer waaruit bruine smurrie droop. De indringende stank van ontbinding deed haar discreet kokhalzen in haar zakdoek. Ze keek toe hoe Mateo met moeite over een berg vuil klom om tot bij een kast te komen, waarvan ze vermoedde dat het een wandkast betrof die in betere tijden waarschijnlijk het mooiste meubelstuk van deze kamer was. Hij trok de deuren van het bovenstuk open en deinsde achteruit. Hevig kokhalzend sprong hij over de berg vuil, liep haar voorbij naar buiten. Toen hoorde ze haar chef luidruchtig zijn maaginhoud leegmaken. Morgane grinnikte.

De stoere Mateo Santiago.

Slijmerige slierten hingen aan de deurtjes van de kast en bengelden langgerekt naar beneden. De stank dreef haar uiteindelijk ook naar buiten, waar ze haar longen vol frisse zuivere lucht zoog. Haar wachtte de moeilijkste taak ooit. De dader vinden.

Ze haalde een laatste keer diep adem en ging terug het storthuis binnen. Aan de voordeur diepte ze haar zakdoek uit haar witte kiel en deed hem voor haar mond. Nooit zou ze aan die stank wennen. In het diffuus licht zag ze dat de trap eindelijk rommel vrij was en besloot de bovenverdieping te verkennen. Iedere trede kraakte onder haar gewicht en hoewel de treden niet nieuw waren, oogden ze ook niet versleten. Waarschijnlijk lag er een holle ruimte onder. Dat vermoeden joeg haar sneller naar boven. Bovenaan de trap pakte ze haar Meg light en in de felle lichtbundel zag ze dwarrelend stof. Het behang hing half van de muren en de witte vlakken van de bepleistering vertoonden zwarte vegen. Geen onderhoud. De eerste kamerdeur aan haar linkerkant was ooit beige geweest. Op spinrag na was de kamer leeg. Ze bleef bij de tweede deur staan. Op iets wat lang geleden diepzwart gekleurd was geweest, kronkelden witte maden. Er liep een koude huivering over haar rug toen ze naar binnenstapte en een wolk aaseters zag. Met een gillette struikelde ze over de mat en knalde ze tegen de tegenoverliggende deur die door haar gewicht opendraaide. Met een flinke smak vloog ze tegen een plankenkast die slijmerig van ontbindend vlees over haar heen strooide. Toen zag ze een halfvergaan hoofd en slaakte een kreet.

Dit ging haar een flinke uitbrander opleveren. Als rechercheur een plaats delict compromitteren was een doodzonde. Kokhalzend riep ze om Mateo. Bijna ogenblikkelijk hoorde ze de treden kreunen onder zijn forse voetstappen.

Mateo kwam bij haar staan. Hij had iemand van het technisch team bij zich. De pretlichtjes in diens ogen verrieden een zeker leedvermaak. Maar Mateo’s gezicht stond op onweer. Hij trok haar zo brutaal mee dat ze de eerste trede miste en op haar zitvlak belandde. Hij nam haar op en droeg haar naar buiten.

‘Je hebt tien minuten om je om te kleden, daarna ga je Pascal zoeken en help je mee met het buurtonderzoek.’